

WINNAAR COFFEECOMPANY BOOK AWARD 2014

OLGA
HOEK
STRA

DODENWEG

THRILLER

OLGA HOEKSTRA

Dodenweg

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
Omslagbeeld: Getty Images
Auteursfoto: Bonnita Postma
Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Copyright © 2014 Olga Hoekstra
Copyright © 2014 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2014

ISBN 978 94 0160 251 8 | NUR 305

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De personages en gebeurtenissen in deze roman zijn fictief.

Elke overeenkomst met bestaande personen,
levend of dood, berust op louter toeval.

Try to kill it all away
But I remember everything

Johnny Cash
Hurt

Proloog

Ze was mooi.

Hij had haar nog mooier gemaakt. Perfecter. Het blauw van haar ogen kwam beter uit zo, de hoge jukbeenderen, het lange blonde haar. Liefkozend streek hij haar gezicht. Zijn vingers raakten de bloeduitstortingen, de schaafwonden op haar hals aan. Hij voelde hoe de zwellingen de huid op haar armen straktrokken.

Een kreun ontsnapte aan haar lippen. Het zachte geluid sidderde door zijn lijf. Ze vond het fijn, net zo fijn als hij. Maar een ander wachtte. Een ander die haar plaats innam. Een ander die hij zou perfectioneren. ‘Shhh.’ Hij richtte zich op en doopte de washand in de bak met lauwwarm water. Vervolgens gleed hij ermee over haar benen. Het verse bloed zoog zich in de stof. Hij spoelde de washand uit, waste vervolgens opnieuw haar benen, haar vagina, werkte zich een weg naar haar borsten.

Ze was perfect zo.

Hij voelde de opwinding in zich omhoogschieten. Zijn vingers, omhuld door badstof, gleden over haar tepels, langs de onderkant van haar borsten, over de bloeduitstorting die zich als een olievlek had verspreid over haar ribben. Ze kreunde opnieuw.

‘Ik weet het, ik weet het. We hebben het fijn, maar je kan niet mooier,’ suste hij. ‘Je bent perfect. Jij bent perfect, maar zij nog niet.’ Zijn handen zochten en vonden de honkbal-

knuppel. Het gladde hout voelde koel aan in zijn greep.

Ze probeerde zich te draaien, haar gezicht verwrongen van pijn en angst. Hij glimlachte, probeerde haar gerust te stellen. 'Toe, lief. Ik heb je toch verteld dat het zo moet gaan.'

Waarom snapte ze het niet? Waarom snapte ze niet dat het einde alleen maar kon komen door terug te gaan naar het begin?

*

Levenloze ogen staarden haar aan. Bij iedere drempel die het voertuig raakte, schokte de dood dichterbij haar kant uit. Ze probeerde weg te schuiven, maar de ruimte was te klein en bewegen amper mogelijk. Tiewraps sneden in haar polsen, haar enkels. Haar hoofd klopte.

Opnieuw een hobbel, opnieuw kwam het lichaam dichterbij. Tranen stroomden over haar wangen. Ze wilde gillen, maar geluid maken lukte niet door de prop stof in haar mond, op zijn plaats gehouden door tape over haar lippen.

Aardig. Altijd was hij zo ontzettend aardig geweest. Iedere keer als ze hem sprak, had hij een vriendelijk woord, een glimlach, streek hij verlegen zijn haar uit zijn ogen. Als ze hier levend uit kwam, zou ze zich nooit meer op het verkeerde been laten zetten door een compliment of een hand op haar schouder. Nooit meer.

Ze stopten. Het portier kraakte toen hij het opendeed en uitstapte. Ze hoorde zijn voetstappen, beseftte dat hij eraan kwam en kromp ineen, bad dat hij haar liet gaan. Hij deed de schuifdeur open en sprong behendig naar binnen. 'Zo. We zijn er. Kom, we hebben niet veel tijd en er is veel te doen.' Hij sjorde haar omhoog, ze probeerde zich slap en zwaar te

houden maar hij was sterk. Een rilling liep over haar rug, het leek nog kouder buiten, hoewel de kleding die ze nu droeg warmer was dan die van haarzelf. De gedachte dat hij haar had uitgetkleed, haar naakt had gezien, verdrong ze. Het was te veel om nu aan te kunnen.

Eerst zag ze het niet. Pas toen hij haar de bosjes uit trok, wist ze waar ze waren.

De weg was ijzig, bijna gleed hij weg. Ze hoopte dat hij viel, probeerde haar gewicht zo te verplaatsen dat hij moeite had haar te dragen. Een paar honderd meter verder zette hij haar neer en rukte de tape van haar mond. Kokhalzend spuugde ze de bal stof naar buiten om te gillen, maar meteen voelde ze een hand voor haar mond, een om haar hals. De druk werd opgevoerd, ze had nu nog meer het gevoel dat ze stikte. Hij dwong haar naar beneden, met haar knieën in het dunne laagje sneeuw.

‘Schreeuwen heeft geen zin. Niemand hoort je en hoort iemand je wel, dan zullen ze toch niet op tijd zijn. Ik geef je één kans om je te gedragen, om te bewijzen dat je kunt luisteren. Stel me niet teleur.’ Langzaam werd de hand voor haar mond weggehaald.

Ze krijste.

De hand was terug. Hij drukte haar met zijn gewicht naar voren, ze viel. Zijn lichaam bedekte haar, het was te zwaar om onder vandaan te kruipen. ‘Je wilt niet luisteren? Prima.’

Hij bewoog op haar, zijn vrije hand pakte iets uit zijn zak. Vanuit haar positie kon ze niet zien wat het was. Een vlijmscherpe pijn explodeerde in haar knie. Ze gilte tegen zijn hand, tranen barstten uit haar ogen. Bloed stroomde langs de gescheurde stof van de joggingbroek.

‘Kun je je nu gedragen? Of moet ik je nog een keer terecht-

wijzen?’ Opnieuw werden haar lippen bevrijd van de druk. Dit keer hield ze haar mond. De snikken waren het enige geluid dat ze maakte.

De pijn verlamde haar. Zelfs toen hij opstond, het gewicht eindelijk van haar rug af, bleef ze liggen. Hij hees haar omhoog, keerde haar naar zich toe. Vluchten kon niet, realiseerde ze zich direct. Haar been kon haar gewicht niet meer dragen, ze kon amper blijven staan.

Haar tas. Hij had haar tas. Ze zag hoe hij erin graaide en uiteindelijk met haar mobieltje voor haar neus zwaaide. Een grijns kroop op zijn gezicht. Ze huiverde.

‘Het wordt tijd om een telefoontje te plegen. Bel je vriendje maar op en zeg hem dat hij je over exact tien minuten hier moet ophalen. Is hij te laat, dan ben je dood. Komt hij niet, dan ben je dood. Belt hij de politie, dan zal je dood afschuwelijk zijn.’

De lucht verliet haar longen in een uitgerekte zucht. Het voelde alsof iemand in haar maag stompte en niet meer ophield. ‘Ik... Ik kan... Nee. Laat me gaan en ik zal niets zeggen. Echt. Ik beloof het. Alsjeblieft. Ik zal mijn mond houden, alsjeblieft, alsjeblieft, alsje...’

Hij trok haar hoofd aan haar haren naar achteren en zette het mes – hij had een mes, hij had haar gestoken met een mes – op haar keel. Haar mond werd droog, ze stopte met huilen. Ze kon niets meer, maakte geen geluid, geen beweging, niets. Doodsangst overviel haar.

‘Ik denk niet dat je het snapt. Je belt hem. Je zegt dat hij hier over tien minuten is, anders ben je dood.’

Het mes schraapte langs haar keel, net niet diep genoeg om een snee te maken. ‘Het duurt te lang. De weg... Hij kan hier nooit in tien minuten zijn.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Als hij wat doorrijdt, haalt hij het wel.’

‘Het is niet verantwoord om snel te...’

‘Wat wil je nu? Dat ik je strot direct opensnijd? Of geef je die lamstraal een kans om je te redden?’

Met trillende handen nam ze de telefoon over en scrolde door haar lijst met favorieten. De telefoon ging over. Een keer. Twee keer. Toen werd eindelijk opgenomen. Ze gaf hem niet de kans zijn naam te noemen, gilde in de telefoon. ‘Help me! Alsjeblieft. Help me. Hij... Hij is gek. Hij heeft me. Hij gaat me... Ray, je moet komen.’ Ze huilde, herhaalde zijn boodschap. Nog een keer. En nog een keer.

Toen werd de telefoon uit haar handen gegrist. ‘Goed zo. En nu wachten we.’

Hij duwde haar opnieuw de bosjes in en drukte haar naar beneden. Pijn vlamde door haar knie, maar ze kon niet gillen, kon niet krijsen.

Het mes lag tegen haar keel.

De auto reed te snel. Ze zag hem aankomen, haar hart maakte een sprongetje. Ray zou haar vinden. Even vermorzelde de angst het vertrouwen. Stel dat hij niet op tijd kwam? Stel dat hij het gevaar onderschatte? Stel dat de zieke geest die haar vasthield, eerder zou toeslaan. Stel dat...

Een beweging onderbrak haar denken. Hij trok haar omhoog en duwde haar de weg op, recht op de auto af die hen met bloedende vaart tegemoetkwam.

1

‘Thomas?’ De vraag van de vrouw tegenover hem overstemde het tikken van de klok. De afgelopen twintig minuten had hij gekeken hoe de grote wijzer langzaam opschoof nadat de secondewijzer een nieuwe ronde had afgelegd. Iedere minuut zorgde ervoor dat de kleine wijzer dichterbij de zeven kwam. Hoe dichterbij dat getal, hoe beter. De sessies duurden altijd tot zeven uur. Dan was de volgende, reguliere patiënt aan de beurt. Of nee, cliënt. Geen patiënt. ‘Rechercheur DeLohr?’

Hij knikte ten teken dat hij haar had gehoord. ‘Sorry. Ik heb de vraag niet meegekregen.’

‘Ik vroeg me af of je al beter sliep door de oefeningen die we de vorige keer hebben besproken.’

‘Ja.’ Zijn blik dwaalde weer af naar de klok. De secondewijzer had een nieuwe ronde gemaakt. Weer een minuut om. ‘Noem me Marjet. Mevrouw Pieters klinkt zo formeel,’ had ze gezegd bij hun kennismaking. Hij was haar trouw mevrouw Pieters blijven noemen.

Thomas schraapte zijn keel. ‘Ja. Beter is het wel. Minder... Minder nachtmerries ook. Ik kom meer tot rust.’

De pen bleef steken in de lucht. Mevrouw Pieters keek op, een voorzichtige glimlach om haar lippen. ‘Mooi. Dat is mooi.’ De penpunt raakte het papier toen ze haar vorige notitie doorkraste en een nieuwe aantekening maakte. Thomas dwong zichzelf naar haar te blijven kijken, hoe haar hand vol ouderdomsvlekken heen en weer bewoog boven het witte vel.

‘De nachtmerries. Kun je die omschrijven? Wat droom je precies? Daar hebben we het nog niet over gehad de afgelopen weken. Nu je beter slaapt, meer rust krijgt, is het moment aangebroken daar verder over te praten.’ Het was geen vraag.
‘Ja.’

Opnieuw gleed de pen over het papier.

De grote wijzer voltooide een ronde, het kleine evenbeeld kroop in de richting van de zeven. ‘Thomas? Hoe beginnen ze? De nachtmer...’

De melodie uit zijn broekzak onderbrak mevrouw Pieters. De eerste tonen van Johnny Cash’ ‘Hurt’. ‘Neem me niet kwalijk.’ Thomas haalde zijn iPhone tevoorschijn. ‘Bureau – Spoed’ flitste er op het scherm. ‘Deze moet ik nemen.’ Hij besteedde geen aandacht aan de reactie van de psycholoog toen hij opnam. Susan van de meldkamer vertelde hem kort waarom ze hem belde, nog voor zijn dienst officieel begon. ‘Ik kom eraan.’ Thomas sloot af en stond op. ‘Het spijt me, maar het is een spoedgeval. Opnieuw een dodelijk ongeval op de DeRuyterweg...’

De psycholoog schudde haar hoofd en noteerde een laatste paar woorden op het vel papier. ‘Ik wil dat je deze’ – ze keek op de klok – ‘vijfendertig minuten de volgende sessie langer blijft. Tot volgende week, rechercheur DeLoehr.’ Ze legde de nadruk op ‘volgende week’.

Thomas knikte en verliet de spreekkamer. De gang en wachtkamer waren leeg. Hij versnelde zijn pas. Buiten was het net zo rustig, niemand die zich om half zeven op deze koude novemberochtend voor zijn plezier op straat begaf. De praktijk ging normaal pas om zeven uur open, voor hem maakte Marjet Pieters een uitzondering. Het versterkte zijn status als ‘bijzonder project’.

Thomas stampte de sneeuw van zijn schoenen toen hij instapte. Vanaf de Singel naar het begin van de DeRuyterweg reed hij normaal in twintig minuten, met deze sneeuw zou het zeker een extra kwartier kosten. Thomas startte de motor en wachtte even tot de verwarming aansloeg. Nog voor het aangegroeide ijs op zijn voorruit compleet gesmolten was, reed hij weg.

‘DeLohr, recherche.’ Thomas knikte naar de agent in uniform en stapte onder het afzetlint door naar het wrak. De auto was geslipt en lag op het dak, de voorkant dwars door het ijs op de sloot gebroken. Een klein model, het kon een Toyota Aygo zijn of een Peugeot 107. Het grijs van de metallic lak kleurde wonderwel in dit winter wonderland. Vanaf de weg, met een gemiddelde snelheid van zo’n tachtig kilometer per uur, zag je het wrak over het hoofd, zeker in het donker. Waarschijnlijk dat het daarom tot de ochtend had geduurd voor iemand het ongeval had gemeld.

‘Thomas, deze kant op.’ De stem van agent Jos Langebroek dwong hem weg te kijken van het ijzige landschap. De Verkeers Ongevallen Analyse werkte snel. Niet alleen was het gebied rondom het ongeval afgezet, ook stond er over het wrak een witte tent, de zijanten open. ‘Nummer twee deze maand. Drie inzittenden, inmiddels geïdentificeerd op basis van rijbewijzen die aanwezig waren in de auto. Twee jongens, Michel Leeuwen van negentien en de bestuurder, Raymond Finken, twintig. Derde passagier is een vrouw, Julia Huissen. Ook twintig.’ Jos sprak snel, somde de feiten op zonder enige emotie.

Hij overhandigde Thomas de in plastic bewijszakken gestoken rijbewijzen. Thomas bekeek de foto’s. Een vrolijk meisje

lachte hem toe. Ze had een fijn gezichtje met volle, roodgestifte lippen. Raymond Finken was meer een puber dan een twintiger. Hij had kortgeknipt donkerbruin haar en keek met een norske frons vanaf de foto. Michel Leeuwen had blond haar, strak achterovergekamd. In zijn rechterwenkbrauw liep een litteken, de haartjes waren nooit meer terug gegroeid. Een vechtersbaas met bijpassend postuur, zag Thomas.

‘Hebben we een scenario?’ Thomas gaf de rijbewijzen terug aan Jos en liep naar de auto. De voorruit kapotgeslagen, het was duidelijk dat een van de inzittenden erdoorheen was geraamd. ‘Geen gordel?’

Naast hem schudde Jos zijn hoofd. ‘De jongens van de ambulance hebben de lichamen geborgen nadat Sam ze heeft vrijgegeven.’ Thomas pakte zijn iPhone uit zijn zak en maakte een notitie. Hij zou Sam van de technische recherche moeten vragen naar haar bevindingen. Een gesprek waar hij niet naar uitzag. Hij drukte de gedachte aan zijn gecompliceerde relatie met Sam weg en keek de kapotte auto in. De deuren waren eruit gehaald, waarschijnlijk door de collega’s van de brandweer. Binnen was het de verwachte ravage. De draai die de wagen had gemaakt was al genoeg om het interieur van de auto als een deegbal plat te slaan. Het kunststof van het chassis kronkelde als het slijpsel van een puntenslijper naar buiten. De genadeslag was de aanraking met de bevroren sloot, van de korte snuit was niets meer over. De klap was waarschijnlijk zo hard geweest, dat degene die achterin had gezeten uit de auto moest zijn geslingerd. Het kapotte ijs vertoonde een nare, bruinrode verkleuring.

‘Scenario?’ herhaalde Thomas.

Jos schraapte zijn keel. Hij haalde een verkreukeld notitieblok uit de borstzak van zijn jas en likte zijn duim nat. Even

bladerde hij door zijn aantekeningen. ‘De bestuurder, Finken, reed vermoedelijk zo’n honderd, honderdtwintig kilometer per uur toen hij rond kwart voor vijf de macht over het stuur verloor. Ze zoeken nog naar mogelijke remsporen, maar dat is lastig in verband met de opvriezing. Hij reed in ieder geval harder dan de toegestane tachtig.’ Jos bladerde verder. ‘De auto, een Toyota Aygo, staat op naam van de moeder van Finken. Hij is gekanteld en vervolgens doorgeschoten in de sloot. Zoals het er nu naar uitziet droeg Huissen, die achterin zat, geen gordel en is zij bij de impact met de bevroren sloot uit het raam geslingerd. Beide jongens droegen hun gordel wel.’

Thomas liep achter de auto langs en bekeek de schade van de andere kant. De voorruit lag volledig uit de sponning. Heren der staken er nog wat scherpe randen uit. ‘Zijn er foto’s gemaakt voordat de brandweer de lichamen eruit heeft gehaald?’

Jos knikte. ‘Die worden opgestuurd naar het bureau.’

‘Wat is er nog meer uit de wagen gehaald?’

Jos somde op: ‘Tasje. Inhoud nog onbekend. Een winterjas. Een fles Bacardi, kapotgeslagen. Er wordt nagekeken of de inhoud er nog in zat, maar de agenten ter plaatse hebben geen alcohol geroken. Er is trouwens bloed afgenomen bij Finken, uitslag wordt doorgestuurd. Even kijken...’ Jos tikte met zijn duim op het beschreven velletje papier. ‘Ja. Portemonnee van Finken en Leeuwen. Het rijbewijs van Huissen is uit haar tas gehaald, verder staat er dus niets over de inhoud van de tas in.’

‘Agent? Agent? Mag ik u een paar vragen stellen?’ Thomas en Jos draaiden zich om. De pers was gearriveerd. Een jonge vrouw drong zich een weg langs de andere toeschouwers, die netjes achter het afzetlint bleven staan. Ze bukte zich en be-

woog zich sierlijk onder de afzetting door. Jos keek Thomas aan en beantwoordde zijn vragende blik met een kort schudden van zijn hoofd: ook hij had deze verslaggever nog nooit gezien.

Voordat ze verder liep, stapte Thomas naar voren en hield zijn hand omhoog. ‘Mevrouw. Graag terug achter het lint.’ Hij bleef op een meter afstand voor haar staan en vouwde zijn armen over elkaar. ‘Achter het lint,’ herhaalde hij.

De journaliste schudde haar hoofd. ‘Even snel een paar vragen, agent...?’

‘Rechercheur DeLohr.’

‘Rechercheur. Nog beter. Een paar vragen zodat we de lezers morgen kunnen informeren over wat hier is gebeurd.’ Met haar hoofd knikte ze naar de ramptoeristen. Een enkeling boog zich voorover, probeerde op te vangen wat er werd gezegd. Nieuws deed snel de ronde in Saksenburcht en Hoogterp. Vooral nieuws waarbij lokale jongeren betrokken waren.

Hij wenkte haar om hem te volgen naar zijn auto die een paar meter verderop geparkeerd stond, vlak achter het busje van de Verkeers Ongevallen Analyse. ‘Snel.’

‘Fijn, rechercheur. Ik ben Fleur Benedictus, nieuw bij de *Saksenburchter Courant*. Wat is hier gebeurd?’ De journaliste, Fleur, gleed snel met haar vingers over de touchscreen van haar iPhone en duwde het mobieltje onder zijn neus.

‘Dodelijk ongeval. Drie inzittenden, jongeren. We zijn met het onderzoek bezig.’ Thomas leunde tegen de motorkap en stak zijn handen in de zakken van zijn broek. De nacht en ochtend waren koud geweest, de temperatuur beloofde weinig goeds voor de rest van de dag. Het litteken op zijn knie trok. Weerpijn. Hij wachtte op haar volgende vraag.

‘Wat is de oorzaak, volgens u?’

‘Zoals ik al zei, zijn we nog met het onderzoek bezig. Ik kan daar helaas op dit moment niets over vertellen.’

Fleur wachtte even, zocht naar een volgende vraag. ‘Het onderzoek, zegt u? Naar dit ongeval?’

Hij knikte. ‘Ja. Zoals ik al zei onderzoeken we wat de aanleiding kan zijn geweest van...’ Ze onderbrak hem. Haar toon irriteerde Thomas, tot het tot hem doordrong wat ze vroeg. ‘Staat dit onderzoek in verband met het lopende onderzoek naar grove nalatigheid van de gemeente als het gaat om onderhoud en veiligheid van de DeRuyterweg?’

De vraag overviel hem. Door ervaring lukte het hem de emotie van zijn gezicht te houden. Zijn hand vond zijn auto-sleutel en hij klikte het portier open. ‘Rechercheur DeLohr?’

Thomas draaide zich om, opende de deur en draaide zich terug naar de journalist. ‘Geen commentaar.’ Zijn knie protesteerde toen hij instapte. Het belofde een lange dag te worden.

2

Tevreden sloot Fleur de opname af en mailde het geluidsbestand naar haar redactieadres. Ze keek de zwarte Alfa 159 na, waarin rechercheur Thomas DeLohr zojuist met behoorlijke vaart was weggereden. Hij moest oppassen, straks belandde ook hij nog in de sloot.

Haar dommeblondjesact werkte altijd. Vooral bij dit soort types. Arrogant, iets te veel met zichzelf ingenomen.

Haar eerste eigen verhaal, misschien direct al een voorpagina-artikel. Ze glimlachte en liep terug naar de politieafzetting voordat de norse agent die haar gadesloeg haar bij de arm zou nemen om haar als klein kind achter de afzetting te zetten.

Fleur worstelde zich een weg door de ramptoeristen heen naar haar auto, die iets verderop aan de slootkant geparkeerd stond, stapte in en reed kalm weg naar de redactie. Vlak voor de afslag naar Saksenburcht Centrum ging haar telefoon. De carkit nam het gesprek over, een nummer dat ze niet herkende.

‘Fleur Benedictus? Je spreekt met Maurits Harkel. De fotograaf?’

‘Ja. Met Fleur.’

‘Jij was zojuist bij dat ongeval op de DeRuyterweg? Henk Drammers heeft me je nummer gegeven, in verband met een plaatje. Wat wil je hebben?’

Fleur dacht na. Welk beeld zou het beste passen bij haar verhaal? ‘Misschien de auto? Ze zijn bezig met het bergen ervan, dus...’

‘Oké. Ik ben er bijna. Ik stuur wel wat door.’ De verbinding werd verbroken net toen Fleur het parkeerterrein op reed. Ze keek op het klokje in het dashboard. Tien voor tien, over een paar minuten begon de redactievergadering. Gelukkig kwam er net een parkeerplek vrij vlak bij de ingang. Fleur zette haar Beetle erin, griste haar tas van de passagiersstoel en holde het gebouw binnen. Ze wilde niet te laat komen voor haar eerste overleg als volwaardig redactielid.

De lange tafel zat voor driekwart vol met mensen. Aan het hoofd hing Henk Drammers, chef redactie, in een stoel. Zijn korte pootjes kwamen net niet tot de grond, nu hij met zijn rug tegen de leuning drukte. Ongeïnteresseerd als altijd, kauwend op een pen. Fleur schoof achter een paar jongens van het sportkatern langs. Hun namen kende ze nog niet allemaal. Eentje heette Dennis Tielen, zijn naam had ze al vaak in de krant gezien als verslaggever van de hockeywedstrijden van haar club. Vlug ging ze zitten en wachtte tot Drammers de agenda voor die dag opensloeg.

Tijdens haar stage had ze voor het eerst kennisgemaakt met Drammers. Zes lange maanden had ze zijn grillen doorstaan. Hij was niet alleen de chef, maar ook haar begeleider geweest. Vanaf dag een was er een machtsstrijd tussen hen. Of het nu kwam door de reputatie van haar vader of doordat ze een vrouw was, Fleur had geen idee. Feit was dat ze het half jaar had overleefd en dat, tot groot ongenoegen van Drammers, de hoofdredacteur van de *Saksenburchter Courant* haar een baan als justitiever slaggever had aangeboden. Een kans die ze met beide handen had aangegrepen. Ze vond het zelf een geweldige zet, waarmee ze niet alleen Drammers, maar ook haar vader dwarszat.

‘Goed, zijn er verder nog zaken voor op de agenda?’ Dram-

mers haalde de afgekloven pen uit zijn mond en wachtte.

‘Haken is echt een nieuwe trend onder jongeren...’

Fleur draaide met haar ogen. ‘Moeke Marja’ Vleuten werkte drie dagen, de rest van de tijd joeg ze achter haar vier kinderen aan over het boerenerf van haar man. Haar bijdragen waren vaak ‘agrarisch gebonden’, zoals Fleur de verhalen over boeren en buitenlui uit Hoogterp noemde. Dat, of ze gingen over handwerken. Fleur ergerde zich dood aan de vrouw, die haar in haar stagetijd als kleuter had behandeld. Hopelijk kwam daar verandering in, nu ze gelijkwaardig op de loonlijst stond.

Drammers schudde ongeduldig zijn hoofd. ‘Handwerkclubjes? Nee, vandaag even niet, Marja. Hoe zit het met die rode diesel? Het illegaal tanken op dat erf bij de Zuidweg? Ben je daar al verder mee? Of is dat iets wat onze nieuwe justitieverslaggever kan oppakken?’ Fleur voelde hoe de aandacht op haar werd gevestigd. ‘Ja, dames en heren, vandaag is Fleur Benedictus officieel begonnen. De meesten van jullie kennen haar al als onze stagiaire of als “de dochter van...”’

Fleur kreunde inwendig. Natuurlijk moest die toevoeging erbij. Hij kon het niet laten haar vader erbij te halen. Ze glimlachte een rondje langs de tafel, maar liet haar grijns verdwijnen toen ze oogcontact maakte met Drammers.

‘Dank je wel, Henk.’ Ze tutoyeerde expres. Nu ze een volwaardig redactielid was, voelde ze zich niet meer genoodzaakt hem aan te spreken met ‘meneer Drammers’. Haar aanspreekvorm had het gewenste effect. De zelfvoldane uitdrukking op zijn varkenskop verdween op slag. ‘Trouwens,’ ging ze verder. ‘Ik heb misschien iets interessants. Vanochtend is er opnieuw een dodelijk ongeval geweest op de DeRuyterweg. Ik ben daar dus langsgestaan en heb kort gesproken met de recherche. Ze zijn nog bezig met het onderzoek maar...’

‘Nu ik erover nadenk,’ onderbrak Drammers Fleur, ‘lijkt het me wat mager. Waarschijnlijk alleen genoeg voor een kortje, eventueel met een plaatje. Wacht het persbericht maar af. Wie heeft er nog wat anders?’

Fleur onderdrukte de neiging te gaan staan. Hij had verdomme akkoord gegeven vanochtend, toen ze hem belde om aan te geven dat ze een kijkje wilde nemen bij het ongeluk. Een paar Hoogterpers die ze volgde op Twitter, schreven erover. Het bleken bekenden van de jongen die het ongeluk had gemeld. ‘Sorry, maar het interessante aan het verhaal is dat, volgens een bron van mij, de recherche bezig is met een onderliggend onderzoek naar het gemeentebestuur. Ze vermoeden grove nalatigheid omdat de gemeente nog altijd niets heeft gedaan aan de verkeersveiligheid daar, zelfs niet na dat eerste dodelijke ongeval van een paar weken geleden.’

Drammers draaide zijn hoofd langzaam naar haar toe. Zijn kleine oogjes boorden zich in de hare. Er viel een korte stilte. Fleur weigerde haar blik neer te slaan. ‘En wie is die bron van jou dan wel?’

Fleur schudde haar hoofd. Ze was absoluut niet van plan te vertellen dat haar ex, die nu bij het Openbaar Ministerie werkte, haar informatie doorspeelde. ‘Dat kan ik niet zeggen. Het ligt zo gevoelig dat...’

‘Dus jij denkt dat ik een of ander verhaal ga plaatsen, gebaseerd op een anonieme bron van jou? Een bron die onbekend is op de redactie? Een verhaal over de gemeente, zonder verder onderzoek? Ik dacht dat ik je de journalistieke principes beter had bijgebracht. Hoor en wederhoor, Benedictus.’

Fleur voelde de blikken van de overige aanwezigen als spelden in haar huid boren. Een blos kroop over haar wangen. Drammers staaarde haar tevreden aan. Haar vastberadenheid

verdampste en haar ruggengraat zakte als gekookte spaghetti in elkaar. 'Ik wilde de gemeente bellen voor een reactie,' mompelde ze.

Drammers wuifde kort met zijn hand. 'Fleur, houd jij je vandaag bezig met de kortjes. Kijk wat er binnenkomt aan persberichten. Bel wat interessant lijkt maar eens na voor een quoteje. Dat ongeluk kan bovenin, bij de fotokolom, Maurits maakt er een plaatje bij. Verdiep je voor de rest in dat rodedieselverhaal van Marja. Marja, praat jij Fleur even bij.' Drammers keek een laatste keer de tafel rond, stond vervolgens op en liep de ruimte uit.